

СПОГАДИ ПРО ПЕРЕЖИТЕ

У червні 1945 року я демобілізувався з лав Радянської армії і повернувся до м. Харкова. На той час вже демобілізувався з армії батько. Сім'я мешкала у селищі Українка Харківського району. З боєм у серці дивився я на зруйнований фашистами рідний Харків, в якому вже відновлювалось життя мирного часу.

Будинок на Павлівці, в якому до війни мешкала наша сім'я, було зруйновано фашистами. На порядок денний поставало питання пошуків житла в місті Харкові, де в той час було чимало квартир без мешканців. Невдовзі виявили з батьком вільну кімнату (16 кв.м) у центрі, де після оформлення ордеру у Держинському райвиконкомі, я оселився.

У липні 1945 року я подав документи на перший курс факультету механізації Харківського інституту механізації та електрифікації сільського господарства (ХІМЕСГ).

І з 1 вересня 1945 року почалися студентські будні. Була певна напруга з харчами та відновленням шкільних знань, особливо з математики та фізики, але я вчився з задоволенням.

У період навчання в інституті я брав активну участь у роботі громадських студентських організацій (профкому, комітету комсомолу), самодіяльних гуртків, займався спортом.

У вихідні дні, як правило, я приїздив до батьків. Тато вже працював в Українському науково-дослідному інституті тваринництва. На жаль, у 1946 році мені не поталанило: в лютому місяці я тяжко захворів на запалення легенів і майже два місяці лікувався. Жив у той час у батьків на Українці, де було тепліше і ситніше. В навчанні довелося зробити перерву на рік.

Швидко промайнули шість років навчання в інституті, і в червні 1951 року я отримав диплом з відзнакою та був зарахований на посаду старшого лаборанта кафедри експлуатації машинно-тракторного парку.

А вже у вересні цього ж року, пройшовши за конкурсом, був зарахований до аспірантури по відділу механізації Українського науково-дослідного інституту тваринництва. Почалася наполеглива робота над кандидатською дисертацією «Механічний транспорт у тваринництві і шляхи його автоматизації» під керівництвом члена кореспондента ВАСГНІЛ Крамаренка Леоніда Петровича, в минулому професора, завідувача кафедри ХІМЕСГ. Але закінчити аспірантуру, написати і захистити кандидатську дисертацію мені не довелося. У жовтні 1953 року, за закликом вересневого Пленуму ЦК КПРС, я перейшов на роботу у сільське господарство і був призначений директором Зміївської МТС Харківської області.

Присвятивши свою професійну діяльність сільському господарству, я був свідком, учасником, нерідко організатором ряду ініціатив та реформ в аграрному секторі області, які були спрямовані на інтенсифікацію виробництва у рослинництві та тваринництві; на подолання відставання від західних країн, що склалося у 60-70-х роках, особливо, в розробці і запровадженні нових технологій і технічного переозброєння господарств АПК.

Базою для успішного вирішення багатьох питань інтенсифікації, розвитку виробництва в агропромисловому ком-

плексі Харківщини стали для мене знання, отримані в ХІМЕСГ, які в поєднанні з копіткою працею забезпечили успішне вирішення багатьох із цих фундаментальних питань розвитку АПК.

Зараз, на заключному етапі трудової діяльності, я знову повернувся до своєї Alma-mater — працюю в колективі Харківського національного-технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка, одному з найкращих ВНЗ України, яким із 1996 року керує талановитий вчений, організатор і педагог Дмитро Іванович Мазоренко. Щодня, переступаючи поріг університету, я наповнююся почуттям гордості, радості й задоволення від спілкування з чудовим, компетентним, доброзичливим колективом університету.

Сподіваюсь, що студенти нашого університету, які вже визначились із вибором спеціальності, мають об'єктивну уяву наскільки цікава, складна та благородна професія інженера сільського господарства. Вся моя трудова діяльність у сільському господарстві рідної Харківщини підтвердила цю тезу.

З повагою, Луценко С.В., випускник ХІМЕСГ 1957 р.